

WOORD VOORAF

Wij vertellen in dit boek over gruwelijke zaken – zaken waaraan we nooit meer hadden willen terugdenken. Ons verhaal gaat echter niet alleen over verkrachtingen en ketens, leugens en ellende: dat was de wereld van Ariel Castro. Ons verhaal gaat over hoe we die ervaringen te boven zijn gekomen.

We willen dat iedereen de waarheid hoort, het echte verhaal van ons decennium als gevangenen van Castro in het huis aan Seymour Avenue 2207 in Cleveland, Ohio.

Jarenlang zagen we op tv dat onze families naar ons zochten en voor ons baden. Ze gaven het niet op en dat schonk ons kracht. We namen nieuwsitems op over de waken die onze families hielden en speelden de banden af op de dagen dat onze wanhoop het grootst was. Wanneer het ons moeilijk viel te geloven dat we ooit nog vrij zouden komen en niet meer onderworpen zouden zijn aan een wrede man, hielp het om telkens weer het woord ‘hoop’ op te schrijven.

Nu willen we aan de wereld laten weten: wij hebben het overleefd, wij zijn vrij, wij hebben het leven lief. Wij zijn sterker gebleken dan Ariel Castro.

Hoewel we jarenlang dicht op elkaar hebben gewoond in een klein huis, zijn onze ervaringen zeer verschillend. Castro was een meesterlijke manipulator die ieder van ons leugens vertelde over de anderen om te voorkomen dat we elkaar zouden vertrouwen en tegen hem zouden samentrippen.

Om die verschillende verhalen recht te doen, is dit boek deels in Amanda's woorden en deels in die van Gina gesteld. Dit is steeds duidelijk aangegeven.

Amanda heeft een dagboek van meer dan twaalfhonderd pagina's bij-

gehouden, dat een belangrijke informatiebron voor dit boek is geweest. Ze gebruikte daarvoor servetten en papieren zakken van de McDonald's, losse velletjes, een goedkoop kinderdagboekje en zelfs de binnenkant van de lege kartonnen dozen van Little Debbie-cakejes. Daarnaast heeft Ariel Castro in de loop der tijd talloze video-opnamen gemaakt, vele uren bij elkaar. Samen met Amanda's aantekeningen geven ze een indringend beeld van het leven in dat huis, waardoor we heel precies hebben kunnen beschrijven wat er op bepaalde data en tijdstippen is gebeurd.

Amanda was pas zeventien toen ze begon met het opschrijven van haar gedachten. Met name de eerste jaren zijn ze in de sms-taal van een puber gesteld. Zo schreef ze een week na haar ontvoering: 'Ik vroeg m wanneer hij me thuisbrengt – hij zei MISS laatste wk van juni. kwil gwoon niet dat ze me vergeten. PRAY 4 me!' Om het de lezer makkelijk te maken hebben we die sms'jes omgezet in gewone zinnen. Wanneer we Amanda's woorden exact weergeven zoals ze in haar dagboek staan, zijn ze schuin gedrukt.

Andere stukken van het boek gaan over zaken die zich buitenshuis afspeelden en waar we toen niets van af wisten. Voor die zaken zijn we teruggevallen op Mary Jordan en Kevin Sullivan, de journalisten die ons met dit boek hebben geholpen. Dankzij hun rapportages weten we nu meer over de zoekacties van de politie en over de schoolbuschauffeur die ons tien jaar van ons leven heeft afgepakt, over zijn relatie met de vrouw met wie hij voor die tijd samenwoonde en over zijn lange geschiedenis als pleger van huiselijk geweld.

Mary, die zelf in het westen van Cleveland is opgegroeid, en Kevin hebben duizenden pagina's aan politierapporten en rechtbankverslagen doorgenomen, urenlange video-opnamen van Castro's verhoor door de politie bekeken, Castro's geboorteplaats op het platteland van Puerto Rico bezocht en familieleden van Castro en tientallen andere mensen geïnterviewd om te onderzoeken hoe onze ontvoeringen in hun werk zijn gegaan en waarom ze zo lang onopgelost zijn gebleven.

Ook Michelle Knight is in het huis van Castro vastgehouden. We hebben haar uitgenodigd samen met ons dit boek te schrijven, maar ze heeft

besloten zelf haar verhaal te vertellen. Ze verschijnt in dit boek in situaties waarin we rechtstreeks met elkaar te maken hadden. Wij wensen haar eenvoudigweg het allerbeste toe bij haar inspanningen om, net als wij, van haar ervaringen te herstellen en een nieuw leven op te bouwen.

Wij putten dagelijks inspiratie uit Jocelyn Berry, die op een goede kerstochtend in het huis aan Seymour Avenue is geboren. Zij heeft een duistere plek lichter gemaakt en op veel manieren bijgedragen aan onze redding.

Amanda Berry en Gina DeJesus

Cleveland

10 februari 2015

INLEIDING

3 SEPTEMBER 2013: HIJ IS DOOD

Amanda

Mijn mobieltje gaat. Een sms'je.

Wie is dat nu weer? Het is al na middernacht, ik lig in bed. Jocelyn ligt naast me te slapen, zoals ze elke nacht heeft gedaan sinds haar geboorte zes jaar geleden. Dat is zo'n beetje het enige wat niet is veranderd in de vier maanden nadat ik me een uitweg uit dat hellehuis heb getrap.

Ik staar naar het bericht van mijn tante Susie: Heb je gehoord dat hij zelfmoord heeft gepleegd?

Ik ben verstijfd. Er gaat een minuut voorbij, en nog één. Kan dit waar zijn?

Ik krijg een wee gevoel in mijn maag. De telefoon gaat over, het is mijn tante Theresa: 'Heb je het gehoord? Het laatste nieuws op Channel 19: Ariel Castro heeft zelfmoord gepleegd.'

Ik glip zachtjes uit bed zodat Jocelyn niet wakker wordt, ren naar beneden en zet de tv aan. Zijn politiefoto vult het scherm.

'Ariel Castro, de Cleveland-kidnapper, is dood. Hij heeft zich naar verluidd vannacht verhangen in zijn cel. Castro had pas een maand van zijn straf – levenslange opsluiting plus duizend jaar – uitgezeten.'

Ik heb een knoop in mijn maag, ik snak naar adem. Hoe durft hij dit te doen? Hoe durft hij!

Hij heeft me ontvoerd, als een hond in zijn huis aan de ketting gelegd en keer op keer verkracht. Het is zijn schuld dat mijn moeder is overleden zonder dat ze wist of ik nog leefde. Ze was pas drieënveertig. Ik zal het hem nooit vergeven dat hij haar hart heeft gebroken.

Maar hij was wel Jocelyns vader. Ze houdt van hem en hij hield van haar. Hij heeft haar nooit kwaad gedaan. Hij nam haar mee naar de bibliotheek, naar het winkelcentrum, naar de McDonald's. Hij nam haar

zelfs mee naar de kerk. Ik heb de realiteit van Seymour Avenue 2207 zo goed mogelijk voor haar verborgen gehouden in de hoop dat ze zou denken dat het er bij haar thuis net zo aan toeging als bij anderen.

Ariel Castro verdiende het om voor eeuwig opgesloten te zitten. Maar nu hij opeens dood is, weet ik niet meer wat ik moet voelen en stroomt de verwarring over mijn wangen.

Gina

Ik zit in mijn woonkamer op de grond te praten met mijn moeder en mijn broer Ricky. Sinds ik vier maanden terug uit Ariel Castro's gevangenis werd bevrijd, omring ik me dag en nacht met mijn familie. Ik vind het vreselijk om alleen te zijn, ik ben nog steeds bang.

Ik was in april 2004 op weg van school naar huis toen hij mij zijn auto in wist te praten. Opgesloten in het huis aan Seymour Avenue werd ik vijftien en toen zestien, zeventien, achttien, negentien, twintig, eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig. Door zijn toedoen wilde ik me van kant maken en voelde ik me zo verdrietig en eenzaam dat ik maanden achtereen nauwelijks mijn bed uitkwam.

Op tv wordt het laatste nieuws uitgezonden: ARIEL CASTRO DOOD.

Het gesprek in de woonkamer valt stil.

Ik voel niets, ik staar slechts als verdoofd naar het scherm.

Een paar nachten geleden droomde ik dat twee gevangenen zijn cel binnengingen en hem vermoordden en dat zijn lichaam naakt in een plas water werd aangetroffen.

Nu is hij echt dood, dat zegt de gevangenisdirectie die geïnterviewd wordt tenminste. Ik weet niet of ik het geloof. Misschien beweren ze gewoon dat hij dood is zodat er niet meer over hem gepraat wordt. Onze zaak is non-stop slecht nieuws geweest voor Cleveland. Misschien denken ze dat er rust in de tent komt als ze doen alsof hij dood is.

Of misschien zit hij er op de een of andere manier wel achter. Hij is zo glad en sluw dat hij tot alles in staat is, zoals ik aan den lijve heb onderzonden. Ik vertrouw hem voor geen cent. Maar op tv blijven ze maar zeggen dat hij dood is, dus misschien is het echt zo.

Ik bel Michelle. We zijn het erover eens dat het beter was geweest als hij een lang en ellendig leven in de cel had gehad.

Ik stuur Amanda een sms'je, want ik wil Jocelyn niet wakker bellen. Ze belt meteen terug.

‘Ik wou helemaal niet dat hij op die manier dood zou gaan – zo zou niemand moeten sterven. Ik wilde alleen maar dat hij opgesloten zat, net als wij,’ zeg ik tegen haar. ‘Ik wilde dat hij vastzat en aan zijn gedachten was overgeleverd, en dat die aan hem zouden vreten.’

Ik hoor aan haar stem dat Amanda van streek is. Het moet voor haar nog ingewikkelder zijn om hiermee om te gaan.

Als ik eenmaal heb opgehangen, bedenk ik me dat het misschien wel goed is dat hij dood is. Nu kan hij niemand meer kwaad doen.

Ik begin te huilen – niet omdat hij dood is, maar omdat hij me zo lang zo'n verdriet heeft gedaan.

Amanda

De telefoon blijft maar overgaan. Ik weet dat het de pers is, dus neem ik niet op. Wat moet ik tegen ze zeggen? Ik weet niet eens wat ik denk of voel.

Ik denk aan al die keren dat hij het over zijn angst voor de gevangenis had, dat hij zei dat hij zelfmoord zou plegen voor ze de kans kregen hem op te sluiten. Hij liet zich nog liever door de politie doodschieten dan zich achter de tralies zetten, zei hij. Maar ik had nooit verwacht dat hij het lef zou hebben zich te verhangen.

En dan al zo snel. Hij had ons jarenlang opgesloten, en nu kon hij er zelf na een paar maanden opsluiting al niet meer tegen? En zijn moeder mocht hem tenminste nog bezoeken!

Mijn zus Beth ligt boven te slapen. Ik wil haar niet wakker, ze voelt zich niet lekker, dus zit ik hier in mijn eentje.

Mijn tante Theresa belt weer: ‘Vergeet niet wat hij je allemaal heeft aangedaan. Het is goed dat hij dood is.’

Misschien heeft ze gelijk, maar het enige wat ik me nu kan bedenken is dat Jocelyn nooit de kans heeft gehad om afscheid te nemen van haar

vader. We hebben hem nooit meer gezien nadat we afgelopen mei uit het huis aan Seymour Avenue zijn ontsnapt en in de ambulance zijn weggereden. Nu is het september en is hij dood.

Ze had hem op haar achttiende in de gevangenis kunnen opzoeken en alle vragen kunnen stellen waarvan ik weet dat ze die zal hebben. Het is wreed dat hij haar de kans heeft ontnomen hem te confronteren.

Ik vraag me af wat hij moeilijker vond: achter de tralies zitten of weten dat zijn volwassen kinderen en de hele wereld op de hoogte waren van zijn zieke dubbelleven. Hij vond het heel belangrijk wat andere mensen van hem dachten. Hij hunkerde naar respect. Hij vond dat hij dat verdiend had: hij had zichzelf basgitaar leren spelen, hij was in armoede opgegroeid, maar bezat nu een eigen huis en reed rond in mooie auto's.

Na Jocelyns geboorte begon hij zich te gedragen alsof we een gewoon gezinnetje waren – volgens mij was hij daar gewoon van overtuigd. Hij sloot me op in zijn huis, maar nam Jocelyn mee naar buiten om hem te helpen bloemen voor me te plukken. Hij is tien jaar lang mijn hele wereld geweest, hij was vaak de enige persoon met wie ik kon praten.

En nu is hij dood.

Op dit moment voelt dat als nog meer pijn, nog meer verdriet en nog meer verlies.